

Gudstjeneste i Skævinge & Gørløse Kirke

den 31. juli 2016

Kirkedag: 10.s.e.Trin/B

Tekst: Ez 33,23+30-33; Hebr 3,12-14;Matt 11,16-24

Salmer:

SK: 749 * 447 * 449 * 143 * 6,2 * 11

Gørløse: 1 * 347 * 592 * 143 * 6,2 * 52,6

Der er ikke meget opmuntring at komme efter i dagens evangelium. Har Jesus en midtvejskrise eller er han i overgangsalderen eller sådan noget? Det er da noget af et surt opstød, han kommer med. Der bliver sandelig ikke lagt fingre imellem. Denne slægt, altså de mennesker, Jesus taler til og er iblandt, de byer han har ladet sine ord og gerninger ske i, de får sandelig læst og påskrevet, det helt store glatte lag.

De gider ikke det folkelige og fornøjelige; de gider ikke det sørgelige og lidt mere alvorlige. Johannes Døber kan de ikke bruge, for han er bare alt for meget. Han tager tingene alt for tungt, og han havde ikke andet at tale om end Guds vrede over synd og hykleri og den nødvendige omvendelse til Guds nåde. Han er jo nærmest fanatisk. Nogle vil endda kalde ham fundamentalist at tage det så alvorligt. Så er Jesus selv meget mere nede på jorden. Han går lige i folk med træsko på. Men er det ikke også bare for meget? Han mænger sig med pøbelen og tager sig kærligt af dem, vi andre ikke vil lege med, han tager sig af børnene og taler med kvinder i al offentlighed. Han ser stort på både regler om mad og drikke, sabbatsdage m.m. Han kan vist hverken sin Emma Gad eller de hellige love og regler.

Jesus har ellers ikke holdt sig tilbage med at gøre sine gerninger og dermed give tilhørerne masser af tegn på, at med ham er Gudsriget kommet og noget helt andet end deres love

og regler, traditioner og fordomme. Men hans komme og virke er samtidig en helt naturlig forlængelse af den tro, kultur og tradition, de er vokset op med og vant til og roser sig af, og alligevel har det været som at slå vand på en gås. Fuldstændig spildt og håbløst. De tog 'hverken' 'eller' til sig; så til på afstand og fortabtes i deres egne fordomme og meninger og ligegyldighed. Nej, hvis jeg, siger Jesus, i stedet var gået til de fremmede, de vantro, dem med den fremmede kultur, tro og tradition, så ville de have taget imod mig, mit budskab og mine gerninger med kyshånd. Ja, selv en by som Sodoma, denne ugudelighedens og skamløshedens by vi kan læse om i Det gamle Testamente, hvis den havde hørt og set, hvad andre har hørt og set af Jesus, så ville de for længst have omvendt sig og var blevet reddet, og på dommens dag vil der blive talt bedre om den og til den, end til alle I.

Jesus retter altså en sønderlemmende kritik af og til de mennesker, der ser sig selv som værende på den grønne gren. De har den rette kultur og tradition, de tager ikke troen alt for alvorligt, og samtidig forventer de at blive taget alvorligt i det, de så selv synes er vigtigt og nok. De skal nok selv bestemme, hvornår de vil le og græde, og om tro skal være fanatisk eller folkelig; det lader de ikke nogen komme og sige dem noget på. Deres meninger er deres egne, og dem har de lov at have, og for øvrigt, så må enhver jo tro på sin egen måde.

Jeg kan slet ikke forstå, at dette står i Bibelen og er skrevet for 2000 år siden. Jeg kan slet ikke forstå, at det er en problematik for fjerne tider og steder. Jo, det kan jeg godt; jeg er bare så forbavset over, at det lige så godt kunne være skrevet i dag.

Helt aktuelt var der i Kristeligt Dagblad en gang her i sommer en artikel om det at gå til gudstjeneste i England, hvor man åbenbart oplever lidt af en krise. Det er jo ikke en krise, der er

opstået hen over en nat. Som jeg læste artiklen, så er der mange præster i den engelske kirke, der gennem længere tid har været i selvransagelse og nok konstateret, at det var for alvorligt og kedeligt, det de leverede i deres virke, for der kom færre og færre i kirken. Derfor ændrede mange adfærd og blev lidt mere – skal vi sige folkelige – lidt mere uhøjtidelige, anvendte lidt mere humoristiske og underholdende indslag i gudstjenesten. Det fik ikke de, der var gået til at komme tilbage; men det har til gengæld fået endnu flere af de tilbageblevne til også at gå. Det er for plat, lød kritikken. Vi gider det ikke, sagde folk. Tilsyneladende kommer man ikke langt med at stå og læse op af Bibelen; men man kommer åbenbart heller ikke langt med at stå og fyre vittigheder af. Det er ikke nemt at være kirke i de omgivelser.

Jeg blev en gang kritiseret for, at vore gudstjenester var kedelige. ”Hvorfor laver I ikke gospelgudstjenester hver søndag i stedet for? Det er til at forstå, og det går lige ind i kroppen på en.” sagde vedkommende. Jeg sagde til ham: ”Hvis vi laver gospelgudstjeneste hver søndag, kommer du så?” Hvortil han svarede med et stort smil: ”Ja, hvad tror du selv!”

Jeg synes, at det er tankevækkende, at det, som Jesus bragte på banen for 2000 år siden i en eller anden lille ubetydelig flække i Israel, har så stor aktualitet også hos os i dag.

Nu er fokus i dag ikke, hvordan vi er eller skal være kirke. Det er nærliggende, at falde ind i de overvejelser; men det ville være at flygte fra fokus og den personlige stillingtagen. Det handler ikke om kirkens præsentation af evangeliet. Det handler om den enkeltes modtagelse af evangeliet. Det handler om den enkeltes modtagelse af budskabet om Jesus. Vi kan sikkert også alle sammen sidde og komme i tanke om sammenhænge, hvor forkyndelsen om Jesus og troen på Jesus

bliver modtaget på den måde, som Jesus kritiserer sine tilhørere for. Det er også i denne sammenhæng fuldstændig ligegyldigt. Det er i denne sammenhæng ligegyldigt, hvordan vores sidemand eller alle mulige andre hører og tager til sig eller afviser. Det handler om os, hver for sig. Det handler om det enkelte menneske. Men, og nu modsiger jeg så mig selv en lille smule – men også kun en lille smule: det handler også om folk. Om byer, om sogne, om grupper. Men – og det er derfor udgangspunktet og fokus i dag er den enkelte, for i Guds rige kommer vi ikke i grupper. Vi kommer enkeltvis. Ingen bliver fortabt eller frelst grundet en gruppes fortabelse eller frelse. Den enkelte skal selv tage stilling og tage ansvar for ligegyldighed, afvisning eller modtagelse.

Der vil altid være mennesker, der reagerer på Bibelens ord om Jesus med ligegyldighed eller direkte afvisning. Der vil heldigvis også altid være mennesker, der tager det til sig i tro på sandheden deri. Men nu er det de ligegyldige eller afvisende, der er i fokus i dag. Derfor er det heller ikke os, der er i fokus i dag. Faktisk så vedkommer Jesu ord overhovedet ikke os, som netop sidder i kirken.

Jo, det gør de. De vedkommer i hvert tilfælde mig. De vedkommer særligt mig i den betydning, at det er et budskab til mig. Det er så nemt, som jeg har været inde på tidligere, med udgangspunkt i sådanne ord og problemstillinger, at tænke på andres vegne. Hvordan tager andre imod det forkyndte? Men det vigtige er, hvordan jeg tager imod det forkyndte. At Jesus taler til flokke og byer, viser jo bare, hvor massivt ligegyldigheden og afvisningen har været. Men det har den jo kun været, fordi mange enkelt-individer på en og samme tid har afvist.

Det er hårde ord af Jesus. Det er skræmmende perspektiver: Det er blevet fortalt og vist dig. Men du var ligeglad eller sagde fra. Så skal du også vide, at så bliver der også sagt fra på dommens dag. Jeg må i så tilfælde se mig forbigået af dem, jeg ikke ville lege med. Jeg må se mig forbigået af vantro, hedninger og andre udskud, som så og troede.

Disse ord af Jesus rammer ethvert døbt menneske. For ethvert døbt menneske har fået vist og fortalt. Ingen døbte mennesker kan sige sig fri for ikke at kende til. For i dåben lagde Gud sin Ånd ind i os, og i den kender vi til længslen efter troens fællesskab med Gud. Men kvæler vi den længsel, siger vi fra og er ligeglade.

Det paradoksale er dog, at Gud er aldrig ligeglad med os. Men Gud tager os også på vore egne konsekvenser. Det er der kun en situation, hvori Han ikke gør, og det er i nåden og frelsen. Den er helt og holdent på Guds egne konsekvenser, og det kommer den til gode, som tager imod og omvender sig. Den skal det gå tåleligt på dommens dag.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen